Έγινε τελικά ο Εβραίος Χριστιανός; (Νικολάι Μπερντιάεφ)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 15 Μαΐου, 2013

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΑΝΑΞΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (2)

Ο Βοκκάκιος μας διηγείται την ιστορία κάποιου Εβραίου που ο Χριστιανός φίλος του ήθελε να προσηλυτίσει στο Χριστιανισμό.

Ο Εβραίος ήταν έτοιμος να ασπαστεί το Χριστιανισμό, αλλά, πριν από την οριστική του δέσμευση, ήθελε να πάει στη Ρώμη για να μάθει για την εξουσία του Πάπα και των καρδιναλίων, για τη ζωή των ανθρώπων που βρίσκονται στην κεφαλή της Εκκλησίας. Ο Χριστιανός, που αγωνίστηκε να τον προσηλυτίσει, φοβήθηκε και σκέφτηκε ότι όλες του οι προσπάθειες θα πήγαιναν χαμένες, γιατί βέβαια ο φίλος του δε θα αποφάσιζε πια να βαφτιστεί, αν έβλεπε όλα τα σκάνδαλα της Ρώμης. Ο Εβραίος πήγε και διαπίστωσε την υποκρισία, την εξαχρείωση, τη διαφθορά και την πλεονεξία που την εποχή εκείνη βασίλευαν και στην αυλή του Πάπα και γενικά ανάμεσα στο ρωμαιοκαθολικό κλήρο. Επανέρχεται ο Εβραίος κι ο φίλος του ο Χριστιανός με ανυπομονησία τον ρωτά για την εντύπωση που του προκάλεσε η Ρώμη. Η απάντηση, μ’ ένα πολύ βαθύ νόημα, ήταν από τις πιο απροσδόκητες. «Αφού η χριστιανική πίστη δεν μπόρεσε να κλονιστεί απ’ όλα τα σκάνδαλα και τις βδελυρότητες που είδα στη Ρώμη, και αφού, παρ’ όλα αυτά, είναι ισχυρή, τότε πρέπει να είναι η αληθινή πίστη». Τελικά ό Εβραίος έγινε Χριστιανός.

Όποια κι αν ήταν η ιδέα του Βοκκάκιου, η διήγηση αυτή μας αποκαλύπτει το μοναδικό τρόπο υπεράσπισης του Χριστιανισμού. Η πιο μεγάλη μομφή ενάντια στο Χριστιανισμό συνδέεται με τους ίδιους τους οπαδούς του. Οι Χριστιανοί είναι ένα σκάνδαλο στα μάτια των ανθρώπων που επιθυμούν να προσεγγίσουν τη χριστιανική πίστη. Το επιχείρημα αυτό στην εποχή μας ειδικά έχει υπερβολικά χρησιμοποιηθεί. Στη διάρκεια των περασμένων αιώνων η χριστιανική πίστη κρίθηκε πριν απ’ όλα με βάση την αιώνια αλήθειά της, τη διδασκαλία και τις εντολές της. Όμως σήμερα περιορίστηκε υπερβολικά στον άνθρωπο και τα ανθρώπινα. Στον αιώνα μας, αιώνα της ελάχιστης πίστης, αιώνα της φανερά διάχυτης απιστίας, ο Χριστιανισμός

κρίνεται με βάση τους Χριστιανούς. Οι κακές τους πράξεις, οι παραμορφώσεις που επέβαλαν στην πίστη κι οι υπερβολές τους προκαλούν περισσότερο απ' όσο ο ίδιος ο Χριστιανισμός σαν θρησκεία. Οι υπερβολές είναι πιο φανερές κι από την ίδια, τη μεγάλη χριστιανική αλήθεια. Ο Χριστιανισμός είναι η θρησκεία της αγάπης, αλλά κρίνεται με βάση την εχθρότητα και το μίσος των Χριστιανών. Ο Χριστιανισμός είναι η θρησκεία της ελευθερίας, αλλά κρίνεται με αφορμή τις βιαιότητες που διέπραξαν οι Χριστιανοί στην πορεία της ιστορίας. Οι Χριστιανοί εκθέτουν την πίστη τους κι είναι συχνά μια παγίδα για τους αδύνατους.

Μας βεβαιώνουν συχνά πως οι εκπρόσωποι των άλλων θρησκειών, Βουδιστές, Μωαμεθανοί, Εβραίοι, είναι καλλίτεροι από τους Χριστιανούς και εφαρμόζουν πιο πιστά τους νόμους της θρησκείας τους. Μας παρουσιάζουν ακόμα τους άπιστους, τους άθεους και τους υλιστές σαν καλλίτερους, γιατί είναι πιο ιδεαλιστές στη ζωή και πιο ικανοί για θυσίες. Όμως όλη η αναξιότητα των πολλών Χριστιανών βρίσκεται ακριβώς στο ότι δεν εφάρμοσαν τους νόμους της θρησκείας τους, αλλά τούς άλλαξαν και τους παραμόρφωσαν. Πώς όμως μπορεί κανείς να καταλογίσει στο Χριστιανισμό την αναξιότητα των Χριστιανών, όταν ακριβώς διαπιστώνει και στη συνέχεια τους κατηγορεί ότι βρίσκονται σε ασυμφωνία με την αξία της πίστης τους; Οι κατηγορίες αυτές είναι φανερά αντιφατικές. Αν οι οπαδοί των άλλων θρησκειών είναι συχνά πιο πιστοί στην ομολογία τους από τους Χριστιανούς, κι αν εφαρμόζουν καλλίτερα τις εντολές τους, αυτό οφείλεται πιο πολύ στο ότι κινούνται στο στοιχείο τους, μια και ο Χριστιανισμός έχει μια εξαιρετική άνοδο. Είναι πιο βολικό να είσαι Μωαμεθανός παρά Χριστιανός. Είναι πολύ δύσκολο να ακολουθήσεις στη ζωή τη θρησκεία της αγάπης, αλλά γι' αυτό η θρησκεία αυτή δεν είναι ούτε λιγότερο σημαντική, ούτε λιγότερο αληθινή. Δεν είναι ο Χριστός υπεύθυνος για το αν η αλήθεια Του δεν εφαρμόστηκε και δεν πραγματώθηκε απόλυτα στη ζωή. Δεν είναι ο Χριστός υπεύθυνος για το αν οι εντολές Του αγνοήθηκαν ή ποδοπατήθηκαν.

Οι πιστοί Εβραίοι βεβαιώνουν με ενθουσιασμό πως οι νόμοι τους έχουν απέραντες δυνατότητες εφαρμογής, πως η θρησκεία τους είναι η πιο προσαρμοσμένη στην ανθρώπινη φύση, και πως η δική τους θρησκεία ανταποκρίνεται καλλίτερα στους σκοπούς της επίγειας ζωής, αφού μάλιστα απαιτεί λιγότερες δεσμεύσεις. Θεωρούν το Χριστιανισμό σαν μια θρησκεία ονείρου, άχρηστη στη ζωή και ακριβώς γι' αυτό επιβλαβή.

Μετράμε συχνά την ηθική αξία των ανθρώπων από την πίστη και το ιδεώδες τους. Αν ο υλιστής, που ακολουθεί τις αντιλήψεις του, φαίνεται καλός, αφοσιωμένος στις ιδέες του και ικανός να υποβληθεί γι' αυτές σε ορισμένες θυσίες, τότε μας εκπλήσσει με το μεγαλείο της ψυχής του και τον σημειώνουμε σαν παράδειγμα. Όμως είναι αφάνταστα πιο δύσκολο στο Χριστιανό να σταθεί στο ύψος της πίστης και του ιδεώδους του, γιατί πρέπει να αγαπήσει τους εχθρούς του, να σηκώσει το σταυρό του θαρραλέα και να αντισταθεί στους πειρασμούς του κόσμου ηρωικά, πράγμα που δεν

έχουν να κάνουν ούτε ο πιστός Εβραίος, ούτε ο Μωαμεθανός, ούτε ο υλιστής. Η χριστιανική θρησκεία είναι η πιο δύσκολη, η πιο απραγματοποίητη, η πιο αντίθετη στην ανθρώπινη φύση. Μας κατευθύνει στην πορεία της πιο μεγάλης αντίστασης. Η ζωή του Χριστιανού είναι μια σταύρωση του ίδιου του εαυτού του.

(Nicolas Berdiaeff, Χριστιανισμός και Κοινωνική πραγματικότητα, Εκδ. Π. Πουρναρά, Θεσ/νίκη, σ.221-224)

(Πηγή ηλ. κειμένου: pemptousia.gr)